

Arrest

nr. 258 780 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Square Eugène Plasky 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (RDC) nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2021 houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 juli 2021 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Entebbe (EBB) met bestemming Bazel (BSL) via Frankfurt (FRA).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 18 juli 2021 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 18.07.2021 om 06:17 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,

werd door ondergetekende,

P.(...) V.(...) INSPECTEUR....

de heer:

naam K.(...) voornaam P.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te (...)

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : 13.09.2018, geldig tot 12.09.2023

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Frankrijk

geldig van 12.07.2021 tot 26.10.2021

voor een duur van (...) dagen, met het oog op (...)

afkomstig uit Entebbe met Brussels Airlines (SN456) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: de betrokkene reist naar Bazel via Brussel om zijn vader te bezoeken. Hij komt vanuit Oeganda waar hij studeert en bewoont een familiebezoek te brengen bij zijn vader K.(...) J.(...) die in Mulhouse vertoeft. Hij is niet in het bezit van een terugkeerticket en hij weet niet hoe lang hij bij zijn vader wil verblijven.

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd: terugkeerticket

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule en paragraaf 1bis van Schengengrenscode)

Reden van de beslissing:

X(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: hij is niet in het bezit van een tenlastenneming/cash geld of credit kaart.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van

de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Le requérant est à l'heure actuelle privé de sa liberté en vue de son éloignement. Il fait donc l'objet de mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. Par conséquent, la première condition cumulative est remplie et est incontestable.

En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refoulement et l'a maintenu dans un centre fermé en vue de ce refoulement, le requérant estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.”

2.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat zijn verwijdering imminent is omdat hij wordt vastgehouden en een vordering tot schorsing via de gewone procedure te laat zou komen.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 18 juli 2021 in het transitcentrum Caricole wordt vastgehouden en dat zijn terugdrijving werd voorzien op 29 juli 2021. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat een klassieke vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring niet effectief zouden zijn.

2.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 19 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, al. 3 et 4 de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Alors que,

Attendu que le requérant a introduit une demande de visa de long séjour auprès de l'ambassade de France à Kampala.

Que cette demande a été matérialisée par le dépôt du formulaire « cerfa » n° 14571 05 (Demande de visa pour un long séjour). (Pièce n° 2)

Que dans sa demande, le requérant a précisé l'objet de son voyage, il a dit venir en France pour rejoindre son père.

Qu'il y a eu plusieurs échanges des mails entre le père du requérant (le regroupant) et les autorités françaises.

Que tous les échanges de mail entre le requérant et le service de l'immigration établissent que la demande introduite visait l'obtention d'un visa de regroupement familial. (Pièce 3)

Que dans son mail du 29 novembre 2020 adressé au service de la diplomatie française, le père du requérant a écrit : « Je me permets encore une fois pour vous contacter concernant ma demande de visas de regroupement familial faite le 11/02/2020 au service de regroupement familial... » (Pièce 4).

Que le père du requérant a encore écrit, s'adressant aux autorités chargées de l'immigration : « Je me permets de vous contacter suite à ma demande à l'ambassade de France à Kampala d'un visa de regroupement familial pour mon fils. En effet, dans le dossier déposé par mon fils à l'ambassade, il manque la lettre de regroupement familial que je devais chercher chez vous » (pièce 3).

Que l'office français de l'immigration et de l'intégration a répondu : « La venue de votre fils ne relève pas de la procédure de « regroupement familial » proposé par l'OFII ».

Que le service de la diplomatie française a encore écrit : « S'agissant d'un regroupement familial, votre fils peut prendre un rendez-vous pendant la semaine via notre plateforme. Il lui faut remplir le formulaire ci-joint et se présenter avec les documents suivants :

- Son passeport*
- Une photocopie du passeport*
- Les documents OFII*
- Son acte de naissance*
- Vos preuves de domicile et revenus en France » (Pièce 6)*

Que d'autres documents ont été demandé au requérant le 8 juillet 2021, à savoir une assurance maladie couvrant le séjour en France et une réservation de vol (pièce 8).

Qu'il n'a jamais été question d'une demande de visa de tourisme. Depuis trois ans, le requérant et son père se battent pour un visa de regroupement familial, il n'a jamais été question devenir en France pour le tourisme.

Que même dans l'esprit des autorités françaises qui ont délivré ce visa, il n'a jamais été question de tourisme, car ce pays ne délivre pas de visa de tourisme à cause du contexte sanitaire actuel.

Que les motivations invoquées par l'office des étrangers – article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

«Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Que le requérant a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Que s'agissant du document de voyage, le requérant est arrivé en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en court de validité.

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document ;

Que les éléments présentés par le requérant lors de son arrivée en Belgique mettent suffisamment à mal, les motifs des décisions querellées.

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour.

Que le requérant ne peut pas répondre de l'erreur commise par l'administration française.

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par le requérant à l'ambassade de France à Kampala pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies.

Qu'il y a une présomption dans le chef de la requérante d'autant plus que le visa lui a été accordé.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;"

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een Frans aanvraagformulier voor een visum lang verblijf toe, mailberichten die dhr. J. K. uitwisselde met de Franse administratie om informatie in te winnen over visumaanvragen en een kopie van het Franse paspoort van J. K. (Verzoekschrift, bijlagen 2-9).

2.3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 19 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling, die betrekking heeft op het recht tot terugkeer, zou schenden.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoeker zich in zijn middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Hij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)"

2.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 juli 2021 te Zaventem toekwam vanuit Entebbe met een Congolees paspoort voorzien van een visum type C dat door Frankrijk werd afgeleverd te Kampala (Oeganda) en 'boarding passes' voor zijn geplande vluchten naar Frankfurt en Bazel. Verzoeker werd geïnterpelleerd door de grensinspectie betreffende de binnenkomstvoorwaarden. Blijkens het administratief verslag van de grensinspectie van 18 juli 2021 werden volgende vaststellingen gedaan:

"7. Vaststellingen en info :

** Betrokkene komt vanuit Oeganda waar hij studeert en beweert een familiebezoek te brengen bij zijn vader K.(...) J.(...) die in Mülhouse vertoeft.*

Het is de eerste keer dat hij een europees land bezoekt.

Hij is niet in het bezit van een terugkeerticket. Wanneer we hem hierover informeren hoe lang hij wil verblijven bij zijn vader, zegt hij dat hij het nog niet weet en zijn vader dit zal beslissen.

Hij heeft zich niet aangeboden aan ambassade of consulaat om een bewijs van essentiële reis te bekomen.

Tevens is hij niet in het bezit van een tenlastenneming/ cash geld of credit kaart.

Hij toont ons wel op zijn gsm een digitale pdf formulier. Hij is in het bezit van een negatieve covid-test.

Bij de fouille van zijn handbagage vinden we naast gewone kleren ook verschillende documenten waaronder een 'acte de naissance'. Verder nog oude tenlastennemingen die niet meer geldig zijn.

- *Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en)."*

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een vragenlijst in het kader van het hoorrecht kreeg voorgelegd, maar dat hij geweigerd heeft deze in te vullen.

2.3.8. Verzoeker geeft in zijn middel in de eerste plaats aan dat hij een aanvraag voor een visum lang verblijf heeft ingediend op de Franse vertegenwoordiging in Kampala en dat hij hieromtrent mailberichten heeft uitgewisseld met de Franse administratie (Verzoekschrift, bijlagen 2-8).

2.3.9. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de stukken betreffende zijn aanvraag voor een visum lang verblijf bij zijn binnenkomst had voorgelegd aan de grensinspectie. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek verwijten doordat met deze informatie geen rekening werd gehouden en hieromtrent niet werd gemotiveerd. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Bijgevolg zijn de bespiegelingen van verzoeker dat er nooit sprake is geweest van een toeristisch verblijf in Frankrijk irrelevant. In de beslissing wordt overigens nergens gesteld dat verzoeker met het oog op een toeristisch verblijf het Schengengebied zou zijn ingereisd. Er werd hoogstens vastgesteld dat verzoeker in het bezit was van een visum type C, maar de omstandigheden van zijn verblijf niet kon toelichten, niet over een terugkeerticket beschikte en geen bestaansmiddelen kon aantonen.

2.3.10. Verzoeker acht de overwegingen uit de bestreden beslissing niet afdoende, maar hij weerlegt nergens de pertinente vaststellingen dat hij "(...) *niet in een bezit (is) van een terugkeerticket en hij (niet) weet (...) hoe lang hij bij zijn vader wil verblijven*". In zijn middel betwist verzoeker evenmin de vaststelling dat hij "*niet in het bezit (is) van een tenlastenneming/cash geld of credit kaart*", waardoor hij niet aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van het verblijf en de terugreis. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus rechtsgeldig besluiten dat verzoeker het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf niet kon staven en niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte om zijn verblijf en de terugreis te dekken, waardoor hem in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied kon worden geweigerd en hij kan worden teruggedreven.

Ten overvloede dringt zich de vaststelling op dat verzoekers beweringen dat hij zou beschikken over een visum om zich als familielid van een burger van de Unie bij zijn vader te voegen niet ondersteund worden door de stukken van het rechtsplegingsdossier. Zo beschikte verzoeker over een visum type C (kort verblijf) en blijkt uit de toegevoegde mailconversaties nergens dat de Franse autoriteiten hun akkoord zouden hebben gegeven om hem een visum lang verblijf (type D) af te leveren.

2.3.11. Waar verzoeker er in zijn middel op wijst dat hij bij zijn binnenkomst in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum waardoor hij zou hebben voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden uit artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet, stipt de Raad aan dat aan het loutere bezit van een eenvormig visum geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoeker louter op basis van zijn visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van

8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

Er mag dus redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij bij zijn aankomst op 18 juli 2021 te Zaventem duidelijk de verblijfsduur, de verblijfsomstandigheden en zijn terugreis kan schetsen en dit desgevallend met stukken kan staven. Verzoeker is hier kennelijk niet in geslaagd.

2.3.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.13. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*“Selon l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. (...) ;
Que ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations effectives ;
Que le requérant fait également valoir l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme, car il veut rejoindre son père qui vit en France avec ses frères.
Qu'en l'espèce, l'Etat belge n'agit pas dans le sens de lui permettre de vivre avec son père et d'entretenir une relation avec ce dernier, et à tous les intéressés de mener une vie familiale normale.
Que contraindre le requérant à retourner en Ouganda, alors que son père réside en France, relève d'une ingérence dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 de la CEDH.
Qu'il en résulte que la décision querellée a été prise en violation de l'article susmentionné.
Que les moyens sont sérieux.”*

2.3.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

2.3.15. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing hem belet om bij zijn vader en zijn broers te gaan wonen die in Frankrijk verblijven.

2.3.16. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de afstammingsband met de houder van het Franse paspoort (Verzoekschrift, bijlage 9) niet concreet aantoonst. Terloops herhaalt de Raad dat verzoeker had verzuimd om de vragenlijst in het kader van het hoorrecht in te vullen waarbij hij melding had kunnen maken van zijn familieleden die in Frankrijk verblijven. De bestreden beslissing veroorzaakt bovendien geen scheiding van de gezinsleden aangezien verzoeker in Oeganda verbleef, terwijl zijn vader in Frankrijk verblijft.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoeker en zijn beweerde vader, die in Frankrijk zou verblijven, slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33), hetgeen te dezen niet het geval is. Er lijkt dus *in casu* geen sprake te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Er bestaat in hoofdte van het bestuur dan ook geen positieve verplichting om dit gezinsleven te bevorderen of, omwille van redenen die verband houden met een privé- of gezinsleven, zich te onthouden van het nemen van een beslissing van weigering van toegang met terugdrijving.

2.3.17. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice.

Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH.

Attendu que la décision attaquée cause au requérant un préjudice grave et difficilement puisque ne prenant pas en considération valablement les documents qu'il a présentés à son arrivée à l'aéroport de Zaventem et en l'obligeant à quitter le territoire de l'UE alors qu'il a un visa valable ;

Qu'obliger le requérant à rentrer en Ouganda alors qu'il est en possession d'un visa valable et l'empêcher d'aller vivre avec sa famille, constitue le préjudice grave difficilement réparable invoqué.

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.130 060 van 24 september 2014 in de zaak RvV 159 744 /II) ;

Que cette décision entreprise si elle est exécutée va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où le requérant sera condamné à vivre loin de son père.

Que la violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef du requérant constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable.”

2.4.2. Aangezien er geen ernstig middel werd aangevoerd is er *in casu* geen sprake van een evident nadeel. Bijgevolg dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat de (tijdelijke) onmogelijkheid om zijn familie in Frankrijk te bezoeken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou uitmaken. Indien verzoeker in aanmerking komt voor een visum gezinshereniging, zoals hij in zijn middel beweert, kan hij zich op de Franse vertegenwoordiging aanbieden om een dergelijk visum te bekomen, waardoor dit nadeel ook niet moeilijk te herstellen is. Het nadeel dat verzoeker lijdt omdat hij zijn reis niet kan verderzetten, is in wezen een louter pecuniair nadeel, dat in beginsel ook niet moeilijk te herstellen is (cf. RvS 2 september 2010, nr. 207.170).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

F. TAMBORIJN